

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 10.

5te martø 1893.

19de aarg.

Josef og Maria med Jesubarnet paa veien til Ægypten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksempl. leveres det for 40 cents, og over 25 eksempl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Lille Marie.

(Efter Barnav. Af S. C.)

(Slutning.)

S tal jeg ikke bede min aftenbøn først?" spurgte Marie, idet hun steg ud af sengen og knælede paa teppet ved siden af og foldede sine hænder og bad: „Kjære Gud og Jesus, vil du bevare mor og Peter og mig, og lad os alle sove i fred og vaagne med glæde i Jesu navn! Amen.“ — „Vil du ikke ogsaa bede for mig?“ spurgte etatsraadinden. „Jo, og for den gamle mand med stoffen, og for herren, som lod mig kjøre i vognen“, svarede Marie; „men jeg ved ikke, hvad du heder.“ — „Vil du kalde mig mama?“ spurgte fru en tvøende. Marie betragtede damen nøje, og saa paa gulbet uden at svare. Men endelig foldede hun igjen sine hænder og bad endnu en gang: „Gud bevare mor og Peter og mig og manden med stoffen, og mama og herren, som lod mig kjøre.“

Den følgende morgen klædte fru en Marie i en fin dragt, som havde tilhørt hendes lille afdøde datter; men da Marie var paa klædt, begyndte hun at græde: „Mor kender mig ikke, naar jeg har saadanne klæder paa“, sagde hun, „nu vil jeg hjem til mor og Peter.“ Det varede længe, inden Marie blev trøstet. Hun forstod ikke at lege med det smukke legetøj, som blev taget frem til hende, men til sidst hittede hun selv paa at lege med stenene, hun havde bragt med fra stranden, og nu slog hun sig til ro. Hun

legede, at en sten var mor, en anden Peter. De skulde kjøre i en fin vogn hen til en rar gammel mand, som gik med en stok, og hen til en fin dame, som hed mama. I tidens løb lærte Marie at holde meget af den „fine dame“, og et barn har sjelden faaet større kjærlighed end den, Marie fik af etatsraadinden; men hun glemte dog aldrig sin mor og Peter og det lille fattige, men kjærlige hjem i huset ved stoven. I hele sin barndomstid talte hun daglig om dem og haabede stadig, at hun engang skulde faa dem at se igjen. — En dag, efter flere aars forløb, tog etatsraadinden Mariens lille lappede klædning frem; den hun havde haft paa, da hun kom til sit nye hjem. Fru en fortalte da alt, hvad hun havde sagt og gjort i den første tid. I sine egne tanker vedblev Marie derfor at være et hjemløst, fattigt barn, som af barmhjertige mennesker var bleven reddet fra at dø paa landeveien. Denne tanke gjorde hende ydmyg og taknemmelig mod Gud og mennesker.

Det var nu bleven Mariens konfirmationsdag.

Just da Marie steg ind i vognen til etatsraadinden for at kjøre hjem fra kirken, blev hun stanset af en fattig kvinde, som faldt blomster. Marie stansede og bad sin mama om at kjøbe en buket. Den fattige kvinde betragtede Marie med taarer i øinene og sagde med skjælvende stemme: „Al Guds velsignelse hvile over Dem, lille frøken.“ Marie klappede hende, takkede, steg ind i vognen og kjørte bort. Men den fattige kvinde saa længe efter vognen og sagde for sig selv: „Just saaledes vilde lille Marie vist se ud nu, hvis hun havde lebet.“

Marie fik saaledes paa sin konfirmationsdag ogsaa en velsignelse af sin egen mor.

Marie var baade en god, flittig og forstandig pige, som gjorde sine fosterforældre megen glæde. Men i et eneste tilfælde havde hun ondt ved at adlyde sin mama. Hun vilde nødig være saa fint klædt, som

denne ønskede det: „Kjære mama, det passer ikke for mig at være saa fin som mine kamerater, jeg har jo kun en mor i et lidet hus, og en bror, som maasse gaar i træsko.“

Men bror Peter gik ikke i træsko.

En sommer, da Marie boede paa landet hos sine fosterforældre, var hun en søndag i kirke med dem. En ung prest, som ikke havde prædikedet før, steg op paa prædikestolen. I det samme Marie saa ham, syntes hun, at der var noget hos ham, hun kjendte. Hun kunde ikke lade være at se paa ham, og jo mere hun betragtede ham, des visere blev hun paa, at hun havde seet ham før; men hvor og naar, det kunde hun ikke tænke sig. Marie blev meget glad, da etatsraaden fortalte paa hjemveien, at han havde bedt den unge prest til middag. — „Saa vil jeg spørge ham, om vi ikke har seet hinanden før“, tænkte Marie ved sig selv. — Og det gjorde hun. — Da den unge prest kom, fremstillede etatsraaden ham for sin hustru og Marie, og gik derefter ind paa sit værelse. Fruen bad Marie om at holde presten med selskab, medens hun selv tog sig lidt af maden.

„Undskyld mig“, begyndte Marie straks, „var Deres navn Olsen?“ — „Ja, Peter Olsen“, svarede presten venlig. Ved at høre navnet Peter rødmede Marie sterkt og tænkte paa sin bror. „Jeg tror, vi har seet hinanden før“, fortsatte Marie, „men jeg ved ikke hvor.“ — „Det er dog underligt“, svarede presten, „saaledes er det ogsaa med mig; jeg synes at have seet frøkenen før, men jeg kan ikke tro, at vi har truffet hinanden tidligere.“ — „Maasse jeg har seet en bror eller søster, som ligner Dem?“

„Nei“, svarede presten alvorlig, „hele min slegt bestaar kun af en gammel fattig mor. Jeg har aldrig haft nogen bror, kun en liden søster, som kom bort fra os og drukkede, da hun var 4 aar gammel.“ Nu anede Marie, at det var hendes bror, hun talte med. Blodet stiger op i hendes kinder,

sinene straalere, og hjertet banker hurtigt; hun næsten udraabte: „Hvad hed Deres lille søster, og hvad havde hun paa, da hun blev borte fra Dem?“

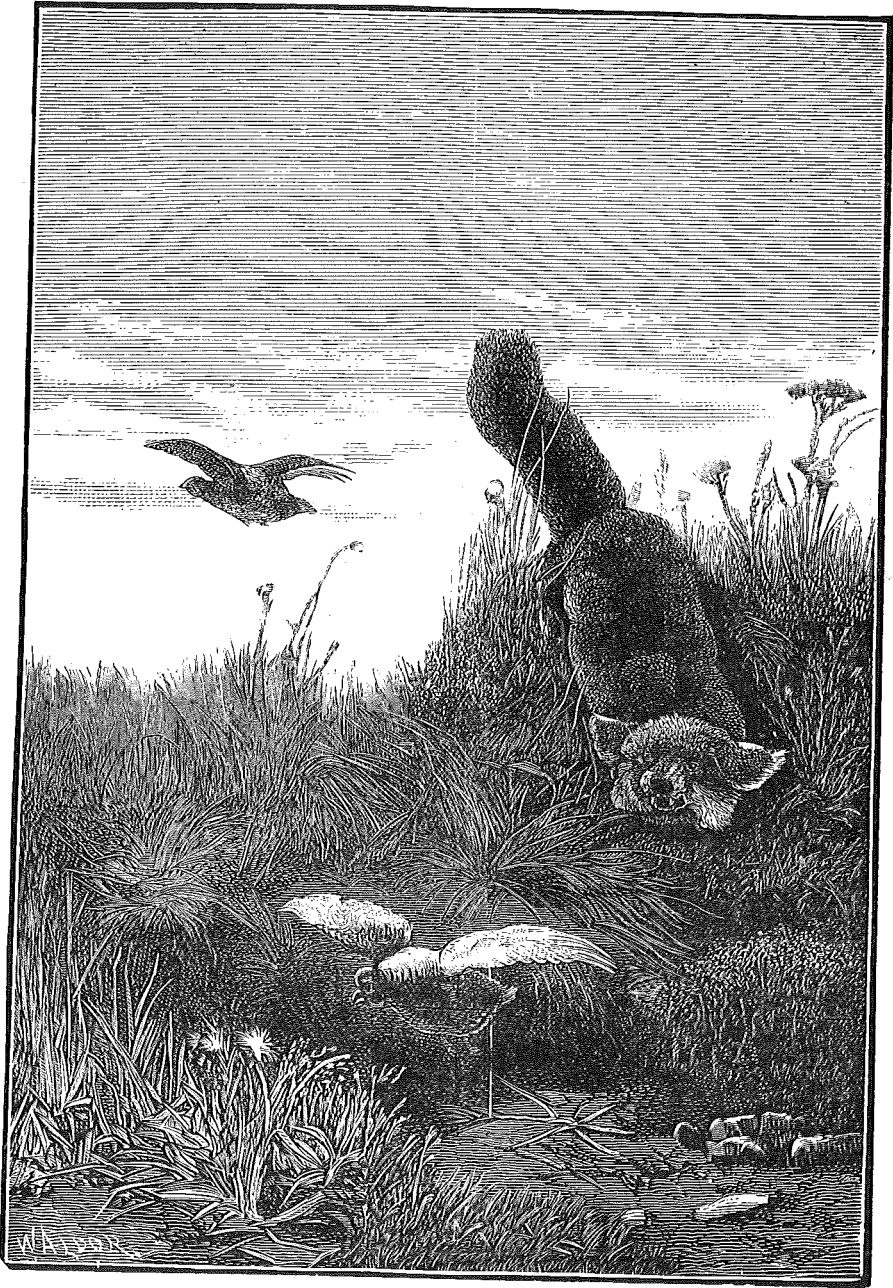
„Hun hed Marie“, svarede presten helt forundret over den unge piges opførsel. „Hvad hun havde paa, kan jeg ikke erindre, kun kan jeg tydelig huske, at hun havde et par store sko paa, som tilhørte mig.“ — „Ja“, udbrød Marie, idet hun iler frem og tager den forbausede prest i sine arme. „Du er Peter, og jeg er din søster Marie; jeg kjender dig igjen; jeg kjender dig!“ — I det samme kom Mariens fosterforældre ind. Med stor forbauselse saa de Marie i prestens arme, men snart opklarede det altsammen, og de to søstende glædede sig inderlig over at have fundet hinanden. Da Peter havde faaet noget at spise, skyndte han sig hjem for at fortælle sin mor, som boede hos ham i hans lille prestegaard, at han havde fundet sin søster. Et par timer efter kom han igjen og havde moderen med sig; og mor og datter fandt hinanden igjen efter 15 aars adskillelse.

Marie delte senere sin kjærlighed mellem fosterforældrene, moderen og broderen, og ingen af dem fik mindre for det.

„Blaa hoved“

eller en liden guts oplevelser paa rejse fra Indien til England.

t stort dampskib gled henad det indiske havs bølger. En mængde passagerer befandt sig ombord paa rejse til Europa. Blandt disse var ogsaa en engelsk dame med sin søn; hun var gift med en høitstaende embedsmand i Indien og var paa veien hjem til England for at besøge sine forældre; hun frydede sig ved tanken paa at kunne vise dem sit barn og haabede ved et længere ophold i sit fødeland at styrke sin haardt

Mikkel ræv paa jagt efter agerhøns

Mittel hentsup har faaet sin firaaf.

angrebne helbred. Senere vilde hendes mand komme efter og hente hende tilbage til Indien.

Fru Elliot tilbragte størsteparten af dagen i en lænestol paa et lunt sted paa dækket, saafremt veiret tillod at sidde oppe; hendes lille gut pleiede da fornøjet at springe omkring. Han var et smukt, livligt barn, venlig og fortrolig med alle; han fandt sig vel tilrette sammen med sine jevnaldrende blandt passagererne, men der var dog ingen, som han var saa gode venner med som matroserne. Alt, hvad disse foretog sig, vakte hans interesse, og saa ærgerlige som sjøfolkene kunde blive, naar nogen af de voksne stod iveien for dem under deres arbejde, kunde den lille kjække gut gjerne gjøre, hvad han vilde, uden hverken at høre noget bebreidende ord eller se noget surt ansigt.

Sær havde en gammel baadsmand med veirbidt, furet ansigt sluttet et trofast venkab med den lille. Saa ofte den graahaarede gamle mand havde en stund fri, fandt man ham siddende sammen med den vakre lys-haarede gut paa en bundt tauge eller nogle gamle seil og fortælle historier eller skjære ud smaating for lille „Blaahoved“.

Men lad os ligesaa godt med en gang fortælle, hvorledes gutten havde faaet dette navn; thi det var ikke længe, han havde hedt saa. Allerede to gange havde han mistet sit hovedplag, som var blæst af ham og faldt i sjøen, og nu havde tilslut hans mor gjort en hue af blaat silketøi til ham. Men idet hun gav ham den, fik han samtidig ogsaa rigtig indtrængende formaninger om at passe godt paa den. Gutten lovede det bedste og gjorde sig al mulig flid for at passe paa sin nye hue, og naar aftenen kom, pleiede hun stadig at høre ham udbrøde: „Ser du, mama, jeg har endnu ikke mistet den.“

Egentlig hed vor lille ven „Percival“, men efterat han havde faaet den blaa hue, kaldte matroserne ham altid „Blaahoved“, og det nye navn passede saa godt, at ogsaa

snart passagererne begyndte at bruge det, ja endog hans mor kaldte ham undertiden saa. Gutten selv følte en vis stolthed ved sit nye navn og holdt til gjengæld sin hue i desto større ære.

Saaledes gik tiden. Man havde allerede tilbagelagt en betydelig del af reisen og glædede sig ved tanken paa inden kort tid at være fremme. Da skulde en skrækkens nat oprinde for skibet og alle ombordværende. Et frygteligt stød, ledsaget af en uhyggelig knagen og bragen, vækkede pludselig passagererne af deres søvn. Alle styrtede op paa dækket, hvor der herskede den største forvirring. Mandskabet styrtede frem og tilbage, en del søgte i hast at sætte redningsbaadene paa vandet, medens høie kommandoraab og baadsmandens skingrende pibe hørtes over hele skibet.

Hvad der var hændt, kunde ikke passagererne i første øieblik komme i klarhed om, enten man var seilet paa en klippe eller var stødt sammen med et andet skib. „Vi synker, vi synker!“ var det forfærdelsesudraab, som de dødblege passagerer hørtes at udbrøde.

I største hast havde fru Elliot faaet nogle klæder paa sin gut og var ilet op paa dækket med ham. Halvt fra sig selv stod den svage dame midt i den almindelige forvirring og lænede sig mod skanseskæbningen.

Det var nu lykkedes at faa baadene i vandet! men alle vilde være de første til at komme i dem. Desværre var kapteinen bleven rammet i hovedet af et stykke af riggen og laa der bevidstløs; ellers vilde det vel have kunnet lykkes ham at holde bedre orden. Hans bevidstløse legeme blev først bragt i baaden; men saa paafulgte der en forstræffelig trængsel for at komme med.

„Kvinder og børn først!“ blev der kommanderet, og en del af mandskabet søgte at holde mængden tilbage. Netop da hine kommandoraab lød, rev lille „Blaahoved“

sig løs fra sin moders haand, idet han raabte:

„Mama, mama, jeg har glemt min blaa hue; men jeg kommer øieblikkelig tilbage.“

Moderen gjorde et forgjæves forsøg paa at holde ham tilbage, og hun havde ikke kræfter nok til at styrte efter ham. I samme øieblik følte hun sig greben af et par sterke arme, som løftede hende ned i baaden. Og saa de andre baade syldtes samtidig, det gjalt at flynde sig, ellers vilde man udsætte sig for at rives med det synkende skib ned i dybet.

„Mit barn! Jeg har ikke faaet mit barn med!“ jamrede moderen.

Paa skibets dæk var nu ikke et menneske at se.

„Han maa være kommen i en anden baad“, sagde man til hende.

Baadene fatte nu fra. Man havde ikke fjernet sig meget langt fra skibet, da pludselig guttens stikkelse viste sig paa dækket. Han svang sin hue og raabte: „Mama, mama! Jeg har fundet min lue! Kom og tag mig med!“

„Mit barn! Tilbage og tag ham med!“ skreg hun i fortvivelse, men hendes raab var forgjæves. Baadene var allerede overlastede, og man frygtede for at sætte alles liv paa spil ved at nærme sig det synkende skib, som de hvert øieblik ventede skulde opsluges af bølgerne. Dødsfrygten gjorde de ombordværende følelsesløse.

„Nei, nu er det for sent!“ hørtes der fra alle kanter, og med fordoblet iver tog atter matroserne fat paa aarene.

Da faldt den ullykkelige moders blik paa den gamle baadsmand, som „Blaahoved“ havde sluttet saadant inderligt venskab med, og hvis blik ogsaa nu medlidende betragtede gutten; der var taarer at se i den gamles øine.

„Red mit barn!“ raabte fru Elliot og omklamrede den gamle sjømands knæ. „O vis barmhjertighed og red gutten!“

Den gamle mand maalte med øinene afstanden mellem baaden og skibet, som stadig blev større og større.

Tilslut kunde han ikke længere holde det ud. Man hørte ham sige: „Han skal ialfald ikke svigtes af sin gamle ven. Er der ingen redning, saa lad mig dø med ham.“ Derpaa rev han af sin trøje og kastede sig i sjøen, fjærend endnu de andre rigtig havde opfattet, hvad han egentlig vilde.

Med kraftige svømmetag nærmede han sig skibet. Moderen saa ham naa dette og svinge sig op paa dækket i et nedhængende taug og tage „Blaahoved“ i sine arme. Mere saa hun ikke. Den frygtelige ophidselse berøvede hende bevidstheden, og hun sank afmægtig tilbage i baaden.

Det var alvorsfulde timer, fulde af spænding, som den hjætte baadsmand tilbragte derude paa vraget hos sin lille ven. Hvert øieblik kunde de vente, at havet vilde sluge dem i sit graadige dyb. Dog, saa var ikke Guds vilje. Endnu inden det var for silde, viste en seiler sig langt borte; den nærmede sig mere og mere, og snart befandt de to venner sig ombord paa dens trygge dæk; de var reddede. Resten vil vi blot fortælle i faa ord. Og saa „Blaahoveds“ mor var bleven reddet og kom lykkelig iland, og inden kort tid kunde hun trykke sit kjære barn til sit bryst. At baadsmanden blev rigelig belønnet, behøver vi neppe at fortælle; men selv sagde han, at den bedste løn, han fik, var synet af det rørende møde mellem mor og søn, da de atter gjen saa hinanden.

Ved en examen spurgte en lærer: „Sig mig engang, Peter, hvad var Paulus?“

Peter kom i en skrækelig forlegenhed; thi, ærlig talt, vidste han det ikke.

„Naa!“ udbrød læreren, „ved du det ikke? Han var a—po—naa!“ — „Na, apoteker!“ raabte Peter fornøjet, „han var apoteker!“

En broders sorg.

En liden gut laa en dag paa knæ ved en nylig tilkafstet grav paa kirkegaarden i A., medens hede taarer strømmede ned over hans kinder.

Tilslut reiste han sig, idet han sagte hufede: „Broder Wilhelm! Kjære broder Wilhelm!“

„Hvem er det, du sørger saa over?“ spurgte en ældre mand, som samtidig var paa kirkegaarden.

„Min broder,“ svarede gutten, „jeg var ikke snil mod ham, da han levede, skjønt han altid var snil mod mig.“

„Hvad vilde du gjøre, om du kunde faa ham tilbage?“ spurgte den fremmede.

„O, jeg vilde aldrig mere være slem mod ham. Jeg vilde ikke mere sige et eneste uvenligt ord til ham og gjerne gjøre alt, hvad han bad mig om,“ svarede gutten ivrig.

„Du kan aldrig her i dette liv faa din broder tilbage,“ fortsatte den fremmede alvorlig, „og din sorg nytter ham ikke noget; han behøver nu ikke længere din venlighed; men huff paa, at der findes andre, som gjør det. Du har vist flere søskende og kanise forældre ogsaa, som er ilive. Vis dem den kjærlighed, som du ønsker at kunne vise din bortvandrede broder; thi kom ihu, at ogsaa de engang skal dø.“

(Efter sv. Barn. Tidng.)

Kærlighed.

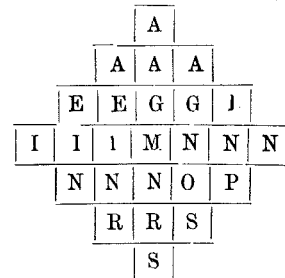
„Johan,“ sagde en ældre mand til den unge handelsbetjent, da denne skulde veie op et kilogram sukker til ham.

„I dag, som din herre ikke er tilstede, faar du lade mig faa rigtig god vegt — helst lidt over,“ tilføiede han med lav stemme og blindefede betydningsfuldt med øinene.

Den unge handelsbetjent faa ham rolig i øinene og svarede alvorlig: „Men jeg har ogsaa en herre, som altid er tilstede.“

(Efter sv. Barn. Tidng.)

Diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaaende figur ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midlinje kommer til at lyde ens og de 5 vandrette linjer danner bekendte geografiske navne: 1. En engelsk ø. 2. En hovedstad i Europa. 3. En flod i Frankrige. 4. Et bekendt bjerg fra bibelhistorien. 5. En biev til Donau.

A. Nes.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 8.

„Giv ei en heft iskoldt vand.“

Billedgaade.

